

[J. O. Krag.]

politik? Ja, den er da i hvert fald på tilbage- tog; så må man håbe, at det er et planmæs- sigt tilbagetog — selv det kan være et forfæn- geligt håb. Men der er meget langt, må jeg sige til statsministeren, fra den beslutsomme vedtagelse af 15. maj-dagsordenen over de skønne tanker den lyse juledag, da det radi- kale venstre holdt landsmøde og man fik at vide, at nu stod vi over for det økonomiske systemskifte, og så til den meningsudveks- ling, skal vi sige det sådan, der var i ven- stres gruppe i går. Der er tilbagelagt et godt stykke vej. Der er tale om et tilbagetog, men der er i hvert fald store dele af det til- bagetog, som det set fra min synsvinkel var klogt af regeringen at foretage. Måske skulle man have snakket lidt mindre, så var over- enskomstforhandlingerne måske gået så meget lettere.

Nu siger statsministeren: der er dog i hvert fald det tilbage, at der forhandles sideordnet, altså samtidig, med de offentligt ansatte og de privat ansatte. Men det er da ikke rigtigt; der forhandles ikke samtidig eller sideordnet. Mig bekendt føres der i øje- blikket ikke nogen som helst forhandlinger med de offentligt ansatte, hvis jeg da ikke har misforstået det. Så vidt mig bekendt er lønningsministerens forhandlinger med de offentligt ansatte foreløbig afsluttet, og nu venter de offentligt ansatte på, hvad man opnår på det private arbejdsmarked. Det er altså ikke sideordnet, det er efterfølgende. Det er gået som sædvanlig. Det var det, der kom ud af det.

Situationen, vi står i, er ekstraordinær. Jeg tror ikke, vi nogen sinde har haft en situati- on, hvor en ny overenskomst skal indgås samtidig med, at et 5 måneders prisstop udløber og medfører en prisstigningsbølge, samtidig med at arbejdsgivertilskud, der har kompenseret for en dyrtidsportion, falder væk — et nyt prisincitament — samti- dig med at en ny dyrtidsportion træder i kraft, samtidig med at der oven på det kommer prisstigningsincitamentet fra ud- landet, og dertil kommer endelig det, de nye overenskomster måtte indeholde. Det er virkelig en opsamling af prisstigningsten- denser, og over for dette har vi krævet pris- løvsmæssig klarhed.

Hr. Haunstrup Clemmensen siger, at han forstår, jeg har en anden opfattelse end

meget af det, der stod i handelsministerens papirer. Om det var en notits eller et notat — oprigtig talt: det kan jeg ikke se nogen forskel på. Hvis de mange sider forandrer en notits til et notat, så er det bestemt et no- tat, for ordrigdom har denne regering endnu i hvert fald aldrig manglet, så jeg tror helt sikkert, det er et notat. Men hvad er det, vi ville gøre anderledes? Jeg erkendte, at der sikkert var elementer i den prislovgivning, handelsministeren har fremlagt sit notat om, som vi ville fremlægge på nogenlunde samme måde. Jeg tror, der var nogle ting, vi ville skærpe, bl. a. gennemførelsesbestem- melserne. Men dér, hvor vi kræver klarhed, er: i hvor høj grad kan lønstigninger indreg- nes i priserne? Det var det, jeg spurgte stats- ministeren om, men som jeg ikke fik svar på. Jeg sagde, at jeg gik ud fra, det måtte være sådan, at enhver lønforhøjelse, der bygger på det kollektive aftalesystem og på de sædvaner og den praksis, der er knyttet hertil, herunder det bevægelige lønsystem, skulle kunne indregnes på sædvanlig vis. Det vil jeg gerne bede statsministeren svare på.

Jeg ville gerne havde drøftet tingene læn- gere med den konservative ordfører. Med beklagelse må jeg fastslå, at det velsagtens er en af de sidste gange, vi hører hr. Haun- strup Clemmensen herinde i tinget. Tiden tillader mig det ikke, men jeg vil da gerne give den konservative ordfører ret i, at der her i landet findes mange tusinde små næringsdrivende, hvis kår er mindst lige så risi- kable som mange lønmodtageres. Jeg vil dog have lov at føje til, at disse næringsdri- vendes vilkår ikke er blevet bedre under denne regering, de er blevet værre.

Jeg vil også give den konservative ordfø- rer ret i, at betalingsbalanceunderskuddet er meget, meget stort. Det er formentlig det største, vi nogen sinde har haft, og det stør- ste, noget land i den vestlige verden har. Jeg tror ikke, der findes noget land i den vest- lige verden, der har et betalingsbalanceun- derskud på ca. 4 pct. af nationalproduktet.

Hr. Haunstrup Clemmensen sagde, at vi ikke var tilfreds med regeringens politik. Det er rigtigt opfattet, det er vi ikke, hver- ken dens finanspolitik, pengepolitik eller skattepolitik. Hvem er egentlig tilfreds med regeringens politik? Jeg taler ikke med ret mange, der er det; jeg tror ikke, nogen er det.